

тамъ. Обади ли ѝ, че въ Румелия живѣятъ гърци, турци, евреи, но има и българи. Тогава тя поръчала за мъжа си новъ фесъ (турски), но да има въ запасъ и *калпакъ*, за да не би той да потрѣбва.

Една сутрина рано Алеко съ жена си се качили въ Цариградъ на желѣзницата и потеглили за Румелия. Една телеграма била отправена до руския генералъ *Столипинъ* въ Пловдивъ, че назначението отъ султана главенъ управникъ Алеко е вече на пътъ и скоро ще пристигне въ Румелия.

Въ Пловдивъ, столицата на Румелия, българитѣ много се зарадвали, че иде управникъ *българинъ*, а не грѣкъ или други чужденецъ. Разпоредено било да се поправи и боядиса конакътъ на бившитѣ турски паши при моста на Марица и да се обърне въ *дворецъ* за новия управникъ. Рускиятъ генералъ Столипинъ, който замѣствалъ князь Дондукова въ Румелия, назначилъ отъ офицери и граждани въ Пловдивъ една комисия, която да иде на границата въ Харманлий, за да посрещне главния управникъ Алеко Богориди, да го поздрави и доведе. Българитѣ, членове на комисията за посрещане, се съгласили да се покажатъ особено радостни, ако Алеко се яви още на границата не съ фесъ на глава и въ турски дрехи, като турски цариградски чиновникъ, а съ *калпакъ* и българска *военна униформа*, като български князь. Офицеритѣ казали, че ако видятъ да слиза отъ вагона Алеко съ фесъ, не ще му козируватъ.

За добра честъ, Алеко се показалъ предвидливъ. Той носѣлъ фесъ на глава, докато пътувалъ съ желѣзницата въ турска земя, но като наближилъ границата къмъ Харманлий, съпругата му разтворила куфаритѣ и му подала да облѣче нови български военни дрехи и на главата да наложи скъпъ воененъ български калпакъ, вмѣсто турския фесъ.

Така Алеко се премѣнилъ. Щомъ спрѣлъ влакътъ на граничната станция, българската комисия и многоброенъ